

Med Hensyn til det tilbagetagne Ændringsforslag under Nr. 5 maa jeg maaske blot sige, at naar det blot fastslaas, at der ikke maa gøres Arrest eller Eksekution i de hos Indenrigsministeriet nedlagte Obligationer, falder det af sig selv, at de i Tilfælde af Konkurs eller Betalingsstandsning skulle udleveres til vedkommende Skifteret, der saa maa behandle dem efter Lovens Regler. Det var egentlig det, der skulde staa i mit Ændringsforslag, men jeg erkender, at med Tilføjelsen i Nr. 4 er denne Tilføjelse i Nr. 5 overflødig.

Indenrigsministeren (Bramsen): De forskellige Ændringsforslag saavel fra den ene som fra den anden Side ere jo fremkomne i Henhold til Udtalelser, som ogsaa jeg fremkom med under 1ste Behandling, og gaa alle i de af mig ønskede Retninger. Efter at nu den ærede Ordfører for den ene Liste af Ændringsforslagene nærmere har udviklet, hvorledes vi ved at sammenarbejde disse Ændringsforslag kunne komme til kun at have een Række for os, maa jeg sige, at det forekommer mig, at hvis Forslagene blive vedtagne i Overensstemmelse med, hvad den ærede Ordfører for de fire ærede Forslagsstillere foreslaar, vil der være tilvejebragt en ikke uvæsentlig Forbedring af det foreliggende Forslag. Jeg har beständig haft den Mening, at noget mønsterværdigt faa vi ikke ud af denne Lov ved denne Lejlighed. Jeg tror, den ærede Ordfører for Udvalget i det store Forslag vil være enig med mig deri. Vi maa altsaa nedstemme Fordringerne, og derfor finder jeg det bedst, at Lovens Varighed ikke bliver alt for lang, da det maaske kunde føre til, at den anden Lov kom til at hvile. Jeg skal slutte mig til Ændringsforslagene i den foreliggende Form og har kun Grund til endnu at gøre en Bemærkning, som knytter sig til den almindelige Indvending, jeg havde at gøre imod Lovforslaget, at det muligvis var for haardt for de smaa Selskaber at vedtage en Lov, hvorefter de ere forpligtede til med en Frist af 3 Maaneder at deponere 100,000, respektive 50,000 Kr., som de muligvis eller oftere slet ikke ville være i Besiddelse af. Jeg erkender fuldt ud Vanskeligheden ved i den Henseende at gaa den af mig under 1ste Behandling antydede Nødvej, nemlig at indrømme Dispensationsret, og det er vel ogsaa Grunden til, at man ikke i disse Ændringsforslag har søgt at gaa denne Vej. Men paa den anden Side vilde jeg dog gerne have slaaet fast, at der ved Udtrykket „drive Livsfor-

sikringsvirksomhed“ i § 5 i denne Lov ikke skal forstaaes den Handling, som et Selskab udfører ved at udstede Fornylseskvitteringer eller Præmiekvitteringer for Forsikringer, som allerede ere afsluttede. Jeg tror, at man derigennem vil borttage noget af den Mulighed for Ubillighed, som Lovforslaget ellers kunde komme til at indeholde, og navnlig det, som kunde blive en Fare for de paagældende forsikrede, som man jo netop har i Sinde at forsikre gennem denne Lov. Med andre Ord: Hvis man forbyder et saadant Selskab, der ikke kan deponere de 100,000 Kr., at fortsætte sin Virksomhed paa den Maade, at det opfylder sin Forpligtelse over for de forsikrede, og fordrer, at disse forsikrede ogsaa skulle opfylde deres Forpligtelser over for Selskabet i Henseende til Præmieydelse, vil det kunne komme til at gaa ud over de forsikrede. Hvis man derimod fremdeles tillader et saadant Selskab at inkassere Præmier og udbetale Forsikringsbeløbene, men kun ikke afslutte nye Forsikringer, vil man ikke komme til at anrette nogen Fortræd. Og efter min Mening ville vi heller ikke komme i Strid med Lovens Ord om at „drive Livsforsikringsvirksomhed“, naar vi blot ere enige om, at det ikke er at drive Livsforsikringsvirksomhed, at udstede de Kvitteringer og indkassere de Penge, som man gensidig har forpligtet sig til at betale inden for Forsikringskontrakten. Derom ønskede jeg gerne at høre en Udtalelse, idet det vilde berolige mig ikke saa ganske lidt med Hensyn til Følgerne af denne Lov.

Oct. Hansen: Den Tvivl, som den højtærede Minister udtalte ved 1ste Behandling og nu igen i Dag kom tilbage til, nemlig at denne Lov dog maaske kunde være temmelig haard over for smaa Selskaber, for hvem det kunde være vanskeligt at deponere respektive 100,000 eller 50,000 Kr., synes jeg imødegaaes med den simple Betragtning, at vi have jo alle været enige om i den saakaldte store Lov at stille denne Betingelse, nemlig 100,000 Kr. for Aktieselskaber og 50,000 Kr. for gensidige Selskaber. De skulle være paaviselig til Stede, om de saa skulle deponeres eller ikke, er mindre vigtigt, naar de dog ere til Stede. Og disse mindre Selskaber, for hvem det kunde være vanskeligt at rejse saa stor en Kapital, ville jo ofte falde ind under § 3, idet Adgangen til dem er „stedligt eller fagmæssigt eller paa anden Maade saa snævert begrænset“ o. s. v., medens derimod et Livsforsikrings-selskab,